Οι αρχαιότατοι Θράκες και ο Διόνυσος.

«... Μετά ταύτα ο Κ. Βασιάδης ανέγνω διατριβήν περί Διονύσου και της λατρείας αυτού, και πρώτον μεν απέδειξε το [illegible] περί της παναρχαίας ποιήσεως της φυλής ημών, πόθεν ήρξατο το δε διανοητικόν αυτής βίου και εξέφανε τας πρώτας αυτής ποιητικάς και θρησκευτικάς εμπνεύσεις, και που ήσαν οι ιεροί τόποι, εν οις συνέβη προ τετρακισχιλίων και πλέον ετών ο πρώτος, ίσως δε και ο πνευματικός σύλλογος αυτής. Οι άγιοι ούτοι τόποι δεν ήσαν, λέγω, εν τη κυρίως Ελλάδι, ήτις έμελλεν ύστερον να καταστή το στενόν περίβολον του ελληνικού ονόματος, αλλ' εν τη χώρα, εν η κατώκουν, εν τη Θράκη ευρυτέρα τότε και μέχρι Μακεδονίας διήκουση. Εν ταύτη υπήρχεν η Πιερία, χώρα αγία και ιερά και ενδιαίτημα των Μουσών· τα Λείβηθρα, εν ω συνήλθον οι πρώτοι ποιηταί της φυλής ημών και συνέστησαν τον πρώτον Μουσείον, τον πρώτον πνευματικόν σύλλογον, καθιερώσαντες αυτόν εις την λατρείαν των Μουσών. Εκ δε του εν Λειβήθροις τούτου ποιητικού ομίλου απεσπάσθησαν τινες αοιδοί και διέδοσαν εις την Ελλάδα την λατρείαν των Μουσών. Αλλά διά τι οι Θράκες, οι αρχηγοί και θεμελιωταί της ελληνικής ποιήσεως

Ηρακλέους Βασιάδου
Διατριβή περί
Διονύσου.
Ελλ. Φιλολ. Σύλλογος
Έτος Β'.
Σελ. 281-2.

ἢ μ νέου μένης, παρήκμασαν αἴφνης, ἡ δὲ Θρᾴκη ἔπαυσε πρόμαχος εἶναι καὶ διδάσκαλος τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς; Διότι βάρβαροι ἐπέδραμον [illegible] καταστρέψας. Ἡ φυλὴ ἡμῶν κατὰ τοὺς παναρχαίους χρόνους κατεῖχε τὴν ὅλην χώραν τῆς ἐλάσσονος Ἀσίας, τὴν Θρᾴκην, Μακεδονίαν Ἤπειρον, Θεσσαλίαν, τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα καὶ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου· ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ Θρᾴκῃ ἐπῆλθε βαρὺς δαίμων, ἡ Φρυγικὴ φυλή, ἥτις ἐπικρατήσασα κατέλαβε τὰ [illegible] τῆς ἐλάσσονος Ἀσίας, Θρᾴκης καὶ Μακεδονίας, καὶ τινὰς μὲν τῶν Ἑλλήνων ἐξέβαλε τῶν χωρῶν τούτων, ἄλλους δὲ συνεχώνευσεν ἑαυτῇ, ὥστε πᾶσαν ἀπέβαλον μνήμην τῆς ἑλληνικῆς αὐτῶν καταγωγῆς. Διὸ καὶ ὅτε κατὰ τὰ Τρωικὰ οἱ Ἕλληνες τῆς κυρίας Ἑλλάδος, ἔνθα ἦσαν καταφύγει οἱ περὶ τὸν Πέλοπα καὶ ἄλλοι, ἐκ τῆς Ἀσίας καὶ Θρᾴκης καὶ Μακεδονίας ὑπὸ τῶν Φρυγῶν διωχθέντες, ἐπανῆλθον ἐς Ἀσίαν πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἀρχαίας αὐτῶν πατρίδος, οἱ Ἀσιᾶται Ἕλληνες (Πελασγοί, Καύκωνες, Λέλεγες, Λύκιοι κτλ.), οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν Θρᾴκῃ ἐδράξαντο τῶν ὅπλων καθ' αὐτῶν, συμμαχήσαντες μετὰ τῶν Φρυγῶν τῆς Τρῳάδος, μεθ' ὧν συνέδεε ἤδη αὐτοὺς ἡ ἐπιμιξία τῆς γλώσσης, τῆς θρησκείας, τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων. Ὅτι δὲ οἱ Φρύγες ἐκ τῆς Ἀσίας πρὸ τῶν Τρωικῶν διέβαινον εἰς τὴν Θρᾴκην, μαρτυρεῖ ὁ Ἡρόδοτος (Ζ. 20), λέγων ὅτι οἱ Μυσοὶ καὶ Τευκροὶ (Φρύγες λαοί) πρὸ τῶν Τρωικῶν διαβάντες εἰς τὴν Εὐρώπην κατὰ Βόσπορον τούς τε Θρήικας κατεστρέψαντο πάντας καὶ ἐπὶ τὸν Ἰόνιον πόντον κατέβησαν μέχρι τε Πηνειοῦ ποταμοῦ τὸ πρὸς μεσαμβρίης ἤλασαν». Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ ἀρχαῖοι Θρᾷκες, Ἕλληνες ὄντες, καὶ οἱ Φρύγες ἐκ τῆς Ἀσίας μεταβάντες, ἀνεμίχθησαν πρὸς ἀλλήλους ἐν τῇ Θρᾴκῃ καὶ Μακεδονίᾳ, ἡ λατρεία ἄλλων τε θεῶν καὶ μάλιστα τοῦ Διονύσου, περιέλαβε στοιχεῖα θρᾳκικὰ (δηλαδὴ ἑλληνικὰ) καὶ φρυγικὰ (ἴδ. Deimling die Leleger)».

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ